

PARAULES DE VIDA

El cor de Crist i la vida de la gràcia

El divendres posterior al Corpus Christi celebrem la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Es tracta d'una devoció que va arrelar profundament en el poble cristià (de fet, en quasi totes les esglésies trobem una imatge del Sagrat Cor), i que ha produït abundants fruits de vida cristiana. Contemplant el cor ferit de Crist, molts batejats han descobert la riquesa, la grandesa i la profunditat d'un amor que el va portar a entregar la seua vida per tots els homes; s'ha despertat en ells el desig de viure cada dia amb més intensitat en gràcia i en amistat amb el Senyor i d'acostar-se als sacraments de l'Església per a acollir amb goig la gràcia de la salvació. La devoció al cor obert del Salvador va provocar una revitalització de la vida sacramental a l'Església i, amb ella, una intensificació de la vida espiritual

que va donar nombrosos fruits de santedat i de caritat.

Aquest fet em porta a compartir amb tots vosaltres una preocupació que tinc com a bisbe i pastor d'aquesta diòcesi de Tortosa, encara que soc conscient que no ens afecta únicament a nosaltres. Mentre que la tasca social i caritativa de l'Església és socialment ben valorada i cada dia més visible, pel que fa als sacraments, ens trobem en una situació d'abandó per part de molts batejats de la vida sacramental: alguns pares que van rebre en el seu moment el baptisme, actualment ja no el demanen per als seus fills o ja no semblen en el seu cor el desig de rebre al Senyor en l'Eucaristia; molts batejats han abandonat de fet la participació en la Missa dominical; el sacrament del matrimoni i el projecte que comporta de formar

una família cristiana s'ha convertit en un fet extraordinari en la nostra societat; la pràctica del sacrament de la penitència és també minoritària entre els batejats; el ministeri sacerdotal, amb les exigències de vida que comporta, no és una cosa socialment valorada; fins i tot molts cristians compromesos els consideren quelcom secundari en la seua vivència de la fe.

Davant aquest fenomen que constatem en la vida de les nostres parròquies, alguns pensen que la solució passa per un canvi en la doctrina sacramental de l'Església per a adaptar-la a la situació que estem vivint. L'espiritualitat catòlica es basa en la convicció que la vida sacramental constitueix la base de la vida espiritual i del compromís dels cristians en el món. Si contemplem la història de l'Església descobrim que quan s'ha intensificat la pràctica dels sacraments, hi ha hagut fruits més abundants de santedat i de caritat; i que quan s'han abandonat o s'han considerat com a elements secundaris, la vida eclesial s'ha empobrit.

En la base d'aquest fet hi ha una profunda raó teològica: l'Església no viu per ella mateixa. Com va dir el papa sant Pau VI en el *Credo del Poble de Déu*, ella no gaudeix d'una altra vida més que de la vida de la gràcia. Això significa que les fonts de la vida sobrenatural que ella està cridada a oferir al món es troben en els sacraments que van nàixer del cor obert de Crist, per la qual cosa, únicament alimentant-nos constantment en ells, podem ser autèntics cristians. Quan considerem les nostres accions més importants que la gràcia que rebem del Senyor, la nostra vida cristiana llangueix i l'Església deixa de ser testimoniada de santedat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu no pot ser un «pare solter»

Vaig conèixer, a fons, una mare soltera. La seva vida era dedicació completa al fill i li faltaven hores. I això que només en tenia un. Això em va completar l'experiència de la paternitat.

Quan Jesús, el Fill, ens ha fet conèixer la gran bona notícia que Déu és un Pare, tot seguit he entès que no pot ser un «pare solter» i si fos Ma-

re no podria ser una «mare soltera». Adverteixo que no tinc res en contra de les persones que ho són, tot al contrari, les tinc en molta consideració.

Però en imaginar-nos la paternitat de Déu descobrim una Comunitat d'Amor que vetlla pels fills i filles. Vivim embolcallats en amor. Som cuidats, per igual, per aquesta maternitat tan

especial que és l'Amor diví. No és un pare solter desbordat de feina, és un treball en equip on l'amor es vessa i ens arriba distribuït equitativament: Pare, Fill i Esperit Sant.

No deixem que la feina recaigui tota sobre el Pare, deixem intervenir els altres i, molt especialment, deixem a l'Esperit diví que sigui l'autèntica Mare de la nostra ànima. Som fills

estimats d'una veritable família divina.

Jo no sé ben bé com deu ser la Santíssima Trinitat però de ben segur que Déu no pot ser un «pare solter», Déu és una Família.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

El corazón de Cristo y la vida de la gracia

El viernes posterior al Corpus Christi celebramos la solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús. Se trata de una devoción que arraigó profundamente en el pueblo cristiano (de hecho, en casi todas las iglesias encontramos una imagen del Sagrado Corazón), y que ha producido abundantes frutos de vida cristiana. Contemplando el corazón herido de Cristo, muchos bautizados han descubierto la riqueza, la grandeza y la profundidad de un amor que le llevó a entregar su vida por todos los hombres; se ha despertado en ellos el deseo de vivir cada día con más intensidad en gracia y en amistad con el Señor y de acercarse a los sacramentos de la Iglesia para acoger con gozo la gracia de la salvación. La devoción al corazón abierto del Salvador provocó una revitalización de la vida sacramental en la Iglesia y, con ella, una intensificación de la vida espiritual que dio numerosos frutos de santidad.

Este hecho me lleva a compartir con todos vosotros una preocupación que tengo como obispo y pastor de esta diócesis de Tortosa, aunque soy consciente de que no nos afecta únicamente a nosotros. Mientras que la labor social y caritativa de la Iglesia es socialmente bien valorada y cada día más visible, en lo que se refiere a los sacramentos, nos encontramos en una situación de abandono por parte de muchos bautizados de la vida sacramental: algunos padres que recibieron en su día el bautismo, actualmente ya no lo piden para sus hijos o ya no siembran en su corazón el deseo de recibir al Señor en la Eucaristía; muchos bautizados han abandonado de hecho la participación en la Misa dominical; el sacramento del matrimonio y el proyecto que conlleva de formar una familia cristiana se ha convertido en un hecho extraordinario en nuestra sociedad; la práctica del sacramento de la penitencia es también minoritaria entre los bautizados; el ministerio sacerdotal, con las exigencias de vida que conlleva, no es algo socialmente valorado; incluso muchos cristianos comprometidos los consideran algo secundario en su vivencia de la fe.

Ante este fenómeno que constatamos en la vida de nuestras parroquias, algunos piensan que la solución pasa por un cambio en la doctrina sacramental de la Iglesia para adaptarla a la situación que estamos viviendo. La espiritualidad católica se basa en la convicción de que la vida sacramental constituye la base de la vida espiritual y del compromiso de los cristianos en medio del mundo. Si contemplamos la historia de la Iglesia descubrimos que cuando se ha intensificado la práctica de los sacramentos, ha habido frutos más abundantes de santidad y de caridad; y que cuando se han abandonado o se han considerado como elementos secundarios, la vida eclesial se ha empobrecido.

En la base de este hecho hay una profunda razón teológica: la Iglesia no vive por sí misma. Como dijo el papa san Pablo VI en el *Credo del Pueblo de Dios*, ella no goza de otra vida más que de la vida de la gracia. Eso significa que las fuentes de la vida sobrenatural que ella está llamada a ofrecer al mundo se encuentran en los sacramentos que nacieron del corazón abierto de Cristo, por lo que, únicamente alimentándonos constantemente en ellos, podemos ser auténticos cristianos. Cuando consideramos nuestras acciones más importantes que la gracia que recibimos del Señor, nuestra vida cristiana languidece y la Iglesia deja de ser testimonio de santidad.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Finalitza el primer Curs Alpha a Vandellòs

A bans de Setmana Santa ens fèiem ressò de la Jornada de l'Esperit dins el Curs Alpha que enguany s'havia fet per primera vegada a Vandellòs, organitzat i ajudat per l'equip

de l'Hospitalet de l'Infant. Ara, aquest curs ha arribat al seu final. Va ser una última nit intensa, de comiats i de nous desitjos, de compartir regals amb les persones que han fet el sopar durant

aquestes deu setmanes de curs. Fins a 14 participants han estat constants en aquesta trobada que ha aplegat força gent de Vandellòs i també d'altres llocs. Esperem poder formar dos grups petits que ajudin a créixer allò que han experimentat durant el curs.

La gent va expressar el seu agraïment per l'acollida, pel bon fer de la gent de l'equip i per la dinàmica del curs. La gran majoria s'han sentit acollits, animats, escoltats i alguns tocats per l'Esperit.

Cada vegada que fem un d'aquests cursos el Senyor ens regala coses grans. És per això que des d'aquesta notícia us animem a descobrir-ho i poder-ne organitzar a d'altres parròquies.

Mn. Jordi Salvadó

Confirmacions a Riba-roja d'Ebre

El diumenge dia 8 de maig, 4t de Pasqua i diumenge del Bon Pastor, la comunitat parroquial de Riba-roja d'Ebre va tenir la festa de la Confirmació de 7 joves: la Noa, l'Iker, la Thais, la Fàtima, la Irene, l'Aina i l'Hug, rebien de mans del nostre bisbe D. Enrique, el sagrament de la Confirmació.

Un dia ple de nervis després de gairebé quatre anys, entre catequesi i pandèmia, rebien amb il·lusió este sagrament, acompanyats pels pares, padrins, germans, la catequista, la comunitat i el cor parroquial.

Demaneu que el sagrament de la Confirmació els doni la força per a ser testimonis de este do rebut en la nostra societat.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Riba-roja d'Ebre

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

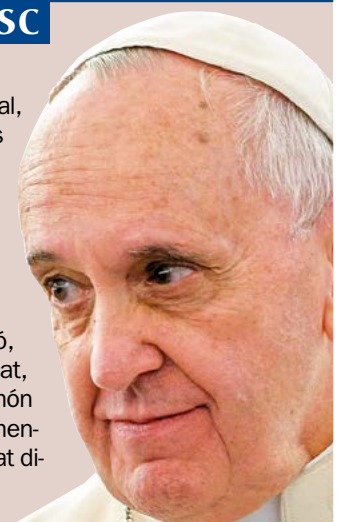

Cel» (21 de febrer).

@Pontifex_es: «Voldria fer una crida als qui tenen responsabilitats polítiques perquè facin un seriós examen de consciència davant Déu, que és Déu de pau i no de guerra; que és Pare de tots, no sols d'alguns; que ens vol germans i no enemics» (23 de febrer).

@Pontifex_es: «En el camí sinodal, només la humilitat pot posar-nos en condicions de trobar-nos i escoltar, per a dialogar i discernir» (25 de febrer).

@Pontifex_es: «Preguntem-nos quin tipus de paraules utilitzem. Paraules que expressen atenció, respecte, comprensió, proximitat, compassió? O contaminem el món escampant verins: criticant, lamentant-nos, alimentant l'agressivitat difusa?» (27 de febrer).

Cloenda del Sínode diocesà a Tortosa i vigília de la Pentecosta

Presentació de les conclusions

El dissabte 4 de juny, coincidint amb la Vigília de la Pentecosta, se celebrà la cloenda a nivell diocesà de la Fase Sinodal a la nostra diòcesi.

En primer lloc, el Bisbe ens adreçà unes paraules, on recordava que tots els qui hi hem participat ho hem fet perquè estimem l'Església i portats per aquest esperit, hem treballat i compartit el Procés Sinodal. El Papa vol que no sigui el final, sinó el començament d'un nou viure de l'Església. Que avui sigui un dia de festa, de celebració de la fe i d'alegria per formar part de l'Església.

A continuació es passà un vídeo on el papa Francesc ens explicà què és un Sínode. El Senyor com als deixebles d'Emaús es va fer trobadís amb cadascú de nosaltres i ens va seduir. Des de llavors som seguidors del Senyor. A continuació el cant: «Beneiré el Senyor amb tot el cor.»

Després es van projectar unes diapositives d'algunes reunions dels grups i de les celebracions online. I es donà pas a diferents testimonis dels integrants dels grups que han participat de l'experiència sinodal.

Tot seguit, es van llegir alguns paràgrafs d'una enquesta en la que van participar gent que no se sentia propera a l'Església, o eren contraris o només participaven puntualment d'alguna celebració; i es van anar exposant, un per un, els temes proposats en els treballs de la Fase Sinodal diocesana.

Vigília de Pentecosta

Des del Palau Episcopal fins a la porta principal de la Catedral es van desplaçar en processó el diaca permanent amb el Ciri Pasqual, el Sr. Bisbe, 19 preveres i un grup de persones representant la comunitat diocesana que camina sinodalment, i a l'entrada els laics participants de la celebració. En total unes 350 persones. Allí es lliurà a cadascú un ciri que fou encès de la flama del Ciri Pasqual. Mentre entràvem a la Catedral vam cantar: «L'Esperit del Senyor» i, tot seguit, es recità el Pregó de la Pentecosta i en acabar s'apagaren els ciris.

El Sr. Bisbe a l'homilia va remarcar quatre fruits del Procés Sinodal:

- 1) El desig de SANTEDAT
- 2) Una Església ESPERANÇADA
- 3) Una família en COMUNIÓ
- 4) Un esperit MISSIONER

A continuació vam renovar les Promeses del Baptisme i el bisbe Enrique va aspergir la comunitat. Tot seguit les pregàries. En últim lloc, el Bisbe va tenir unes paraules d'agraïment a tots els que han treballat pel Sínode i els qui han participat.

Com a cloenda ens vam desplaçar a la plaça de l'Absis de la Catedral per compartir el sopar que cadascú portava i vam gaudir de l'actuació de «Quico el Célio» amb un bon repertori de cançons populars de les nostres terres i alguna fent referència als trets del Sínode.

Tots molt contents, amb una alegria nascuda del fons del cor, vam retornar a les nostres cases i als diferents pobles de la diòcesi. Seguim pregant pel treball del Sínode que continuarà fins al pro-

per any 2023 acabant amb el Sínode dels Bisbes. Preguem pels seus fruits i donem gràcies al papa Francesc per la seua convocatòria a l'Església Universal.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

Del 27 al 30, pelegrinatge diocesà a Lourdes.

Dissabte 2 de juliol, Masdenverge, a les 20 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8,18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieto, religiós servita.

28. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimecres [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19].

Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc.

30. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

1. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i Martinià,

mrs.; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, preveres jesuïtes i mrs.

3. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diumenge XIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures»

Jesús pot semblar molt exigent i ho és. Ho veiem en les tres escenes de vocació de l'evangeli d'avui. Al primer que vol seguir-lo li recorda: *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.* Li recorda, per tant, la pobresa total que haurà de viure com a deixeble, si vol seguir Jesús. Al segon que li demana: *Permeteu-me primer anar-me'n a casa fins que hauré enterrat el meu pare,* Jesús l'apressa a seguir-lo: *Deixa que el morts enterrin els morts i tu ves a anunciar el Regne de Déu:* és tan urgent aquest anunci que no hi ha temps per a altres obligacions: seguir Jesús és primer que tot (de fet el text parla d'anar a enterrar el pare, no d'esperar a que mori). El tercer vol també seguir Jesús però li posa una condició: *Vinc, amb vos Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.* La resposta de Jesús és igualment radical: *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.* La urgència de predicar el Regne és tan gran que no permet cap dilació; aquí trobem un contrast clar amb la postura d'Elies quan crida Eliseu. Aquest li diu: *Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.* I Elies respon: *Ves, torna a casa teva: Què t'he fet jo per impedir-t'ho?* Eliseu té temps per tornar a casa, matar els bous, coure'ls i menjar-se'ls convidant la gent. No hi ha aquí cap urgència de seguir immediatament la seva vocació. Qui vol seguir Jesús, en canvi, ha d'estar disposat a renunciar a tot. Ell va a *Jerusalem decididament*, disposat a dur a terme la seva vocació fins al final. Acaba de ser rebutjat pels *samaritans*. Qui vulgui seguir-lo ha d'estar disposat a renunciar a la seguretat personal (pobresa) i a deixar en segon terme els sentiments i vincles familiars que passen a un segon lloc. Jesús i el seu Regne són més importants que tot i demanen una resposta immediata. Pau ens recorda: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge perquè siguem lliures.* La vocació de seguir Jesús és molt exigent i postul·la una llibertat total de qualsevol lligam o seguretat humana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correu darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Ves, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu ves a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vos, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta la noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilicéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiéndolos y devorándolos unos a otros acabaréis por destruirlos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea. Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Té seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios.»